

Az én asztalom - Váci utca, Sörforrás

2009 május 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 1

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Nagyanyám, amikor valamelyik unokáját meg akarta szólítani, végigsorolta az összeset, míg végre beletrafált annak a nevébe, akinek mondani akart valamit; ez a szertartás legendássá vált a családban.

Anyám minden alkalommal elmondta, ha mondjuk Király-bácsinál, a régi úri szabók egyik utolsó mohikánjánál járt

(ez külön legenda, egyszer még írok róla): „Ha már úgyis ott jártam a Fürd?, akarom mondani Tisza István, jaj dehogy, szóval a József Attila utcában…”

Boldogabb országokban sem egyetlen emberéletnek, sem generációknak nem kell megküzdeni a rendszer- és kurzusváltozások e járványával, Londonban és Párizsban az utcák és terek évszázadosak. Bartók, amikor minden komolyabb anyagi háttér nélkül Amerikába emigrált, híres búcsúlevelében f? indokként azt írta, hogy nem tud olyan országban élni, ahol az Andrássy úti Köröndöt arról a személyr?l nevezik el, akir?l elnevezték. (Még attól is irtózott, hogy leírja Hitler nevét. Biztonság kedvéért leírom, hogy ama Körönd a mai Kodály-körönd, a két mestert még itt is összef?zi a sors.) Gondolom, ifjabbak számára is közismert az Andrássy–Sztálin–Népköztársaság–Andrássy út, az Oktogon–Mussolini–November 7.–Oktogon, a Berlini–Marx–Nyugati tér kálváriája, és még sorolhatnám a végtelenségig. (De ha már témánál vagyok: például a Gorkij fasort a szép Városligeti fasor kedvéért sem fosztottam volna meg Maxim Gorkijtól. Viszont az 1945 után jogfosztott budai Görgey Artúr utcát köszönöm az amúgy is szimpatikus Újpestnek, nem csak a család, hanem a tisztességes, józanul gondolkodó nemzet nevében is.)
Jócskán elkalandoztam, szokásom szerint, de tulajdonképpen nem is annyira, mert miközben mindez eszembe jutott, párommal és osztrák barátn?jével a rég nem látott Váci utcában bóklásztunk, s bár változatlanul nevét ?rz? tengelye a Belvárosnak, változatlannak nem mondható. Például ki emlékszik már arra, magam is szinte elfelejtettem, hogy nem is a történelem el?tti id?kben lett sétálóutca. Tán a hetvenes években. Ma már szinte elképzelhetetlen, hogy azel?tt autók és buszok jártak itt. Fantasztikus élmény volt a Budapesten még szokatlan sétálóutca premierje, korzó a Dunakorzó mellett. A Váci utca rendszereket kiálló tradíciója olyan er?s, hogy e városrendez? változás után, s?t, amikor jóval kés?bb a déli, ódonabb és számomra varázslatosabb Váci utca is a gyalogosoké lett és fantasztikus virágzásnak indult, az Erzsébet-hídf?vel kettévágott, pár száz méternyi hézaggal, szervesen egyáltalán nem összetartozó két Váci utca ma is féltékenyen ?rzi nevét. Mindkett? annyira másképp patinás, annyira más karakter?, hogy érdemes volna valamilyen jelz?vel hivatalosan is megkülönböztetni a kett?t egymástól.

Miközben nálam sokkal fiatalabb páromat és osztrák barátn?jét eme ódon történetekkel traktáltam, és végignéztük a hölgyek számára érdekes kirakatokat, az utcára kiállított, jól ismert Ottó-figura invitálására sok év óta el?ször figyelve, betértünk a Sörforrás nev? lokalitásba. Mindenekel?tt egy pohár sörre vágytunk, és itt mindannyiunk kellemes meglepetésére a Sörforrás névhez méltó Pilzeni ?sforrás (Pilsner Urquell) sörét csapolják, abszolút kedvencemet. Barátn?nk nagyot n?tt a szememben, amikor kiderült, hogy az ? kedvenc söre is ez.

Egyébként a beltér is kellemes meglepetés. Rusztikus söröz? helyett kényelmes, finoman visszafogott, elegáns b?rfotelokkal, ízléses lámpákkal berendezett étterem fogad. El?ször csak némi sör alá való falatokra gondoltunk, de a lazac édes chiliszószban, libamáj tokaji mártásban, szarvasgomba lilahagyma lekvárral és a kacsamell füstölt fürjtojással ízelít?ként annyira jó volt, hogy az egészet kineveztük el?ételnek, és rendeltünk egy gusztusosan hangzó vargányát vaslapon pirítva (nem csak leírva volt gusztusos), és libamájszeleteket, fahéjas sült almával, jázmin rizzsel. Nagy gourmand-nak számító vendégünk el volt ragadtatva, és kijelentette, hogy legközelebbi látogatásakor itt akarja kezdeni.

Görgey Gábor, fn.hu

Ajánló